29. Genombrottet!

29 april 1981– 27 februari 1982

In i det sista trodde jag att domstolsprövningen i Svea hovrätt skulle ställas in. Advokat Palme berättade nämligen att Sjöfartsverkets nye chef ville ha en förlikning. Men rederiet ville gå vidare och det gällde inte bara pengar. Processen för rederiets del gällde i hög grad också fartygsbefälets heder.

Det började irriterat i hovrätten. DN skrev att vår nye GD var inblandad. En avdelningsdirektör och f.d. chef för trafiksektionen berättade i sitt vittnesmål att han var utsatt för påtryckningar av Janérus som inte ville att han skulle vara lika frispråkig i hovrätten som tidigare vid sitt vittnesmål i tingsrätten. Generaldirektören hade viftat med en bandupptagning när de diskuterade avdelningsdirektörens framtida arbetsuppgifter.

Sjöfartsverkets advokat kritiserade Claes Palme för att stöka till processen med nya argument. Palme kontrade och liknade statens bevisföring med Evert Taubes Calle Scheven som ”blandade kaffe med Kron”. Rättens ordförande konstaterade snart att Tsesisprocessens tidsplan spruckit och undrade samtidigt: ” Måste rätten lära sig allt om navigation?”

I en intervju gjord av Folkbladet Östgöten blev vi som kallats som vittnen i rättegången medvetna om att repressalierna kunde pågå länge än. Verkschefen sa dessvärre att han inte tänkte försöka få rätsida på problemen som skapats av Tsesis förrän historien var rättligt utagerad, och det kunde ta lång tid.

Christina och jag var kallade till Svea hovrätt den 4 maj. Jag sov dåligt den natten. Rykten på verket sa att vi skulle "krossas" av verkets ombud under förhören. Inga hänsyn skulle tas. Men det var inte det jag var mest orolig för.

Det var olustkänslan jag inte gillade, att bli besviken igen, att inte kunna påverka någonting. Att sitta där igen som på nålar och se och höra hur mina chefer lätt gled undan genom att bluffa om vår verksamhet. Dessutom var jag fortfarande osäker på om advokat Palme verkligen förstod vad jag och Arnljot menade?

Vi var tillbaka på historisk mark. Hovrättens lokaler låg inte långt från JK-ämbetet på Riddarholmen i Stockholm. Huset hade breda stentrappor, tjocka väggar, stora valv och högt i tak. Christina vittnade före mig. I den korta pausen mellan vittnesförhören tog rederiets advokat mig lite avsides. De frågor hans då ställde, fick min puls att öka och handflatorna att kännas ännu fuktigare. Vi pratade förbi varandra och det kändes hopplöst.

Förhöret började därför – om möjligt – mer nervöst och osäkert än i tingsrätten. Advokaten hoppade från ämne till ämne och jag hade svårt att hänga med. Medveten om hur illa det måste ha verkat, försökte jag vid något tillfälle omaskerat styra samtalet dit jag ville komma.

Vi gjorde avbrott för lunch. Innan förhöret fortsatte fick jag berätta för Radioekot hur otrevligt det faktiskt var att behöva vittna mot min egen arbetsgivare. Det gick ändå till slut ganska skapligt. Jag fick tillfälle att visa några kartor och tidigare okända interna skivelser.

Verkets advokat försökte inte krossa mig under förhöret. Den otrevligaste men lättaste frågan var den inledande, då advokaten undrade vad jag ”hade med Tsesisärendet att göra?”.

När jag efter vittnesmålet redogjorde för mina reskostnader reagerade rättens kvinnliga ordförande.

– Men din räkning är större än din hustrus. Vad kommer det sig? Ni har ju samma adress?

Det var lite pinsamt, men jag fick förklara att Christina hade tagit ett tidigare tåg än jag till Stockholm. Hon åkte då buss in till stationen medan jag – som vanligt – tagit bilen.

Vi återvände hem ändå rätt nöjda. Christinas vittnesmål refererades i DN dagen därpå. Hon hade blivit ombedd att berätta om arbetsförhållandena på sjökarteavdelningen och sin egen situation, en spolierad karriär efter 18 år i prickfri tjänst.

Sjöfartsverkets advokat ville ha Christinas kommentar till att det fanns olika måttuppgifter om grundets läge. Om man jämförde Christinas manuella utvärdering efter olyckan och djupkartan från 1969, så hamnade grundet något längre ut i farleden 1969? Christina svarade: ”Desto större anledning att föra in grundet i sjökortet redan då.” Det var precis det svaret advokaten *inte* ville ha.

När den sista veckan i hovrätten skulle inledas, ringde advokat Palme. Han var på strålande humör. Dimmorna hade lättat. Äntligen hade advokaten förstått hur sjökarteavdelningens konsekventa kartografiska bluff skulle bemötas. Motgiftet hette ”bäring 346 grader”.

Om han lika envist försvarade sjöfararna utifrån deras sätt att navigera Tsesis i förhållande till bäringen för farledsgränsen till fyren Fifong i sjökortet, skulle verkets taktik genomskådas och falla platt. Advokaten ringde när hela familjen höll på att så grönsaker och sätta lök i trädgårdslandet. Det var med en jordig hand jag klämde fast telefonluren mellan kinden och axeln.

Claes Palme ville att jag skulle göra en stor plansch som visade bäringarnas betydelse i sammanhanget och hur våra olika sjömätningsresultat hamnade i förhållande till farledsgränsen. Den skulle användas vid slutpläderingen. Jag tyckte att uppgiften passerade gränsen för vad jag vågade ställa upp på, men jag hjälpte gärna till med beräkningsunderlaget.

Claes Palme var nöjd med det svaret. Han berättade att han hade nära känningar på en reklambyrå och planschen skulle ordnas fram på ett eller annat sätt.

När jag senare på dagen pratade med Arnljot, fick jag veta att Palme också försökt få honom att göra planschen. Men Arnljot vägrade, naturligtvis enbart av goda skäl.

– Den får du göra själv så begriper du ännu bättre, hade Arnljot svarat.

Det var inte alla vittnen som förhördes på nytt i hovrätten. I vissa fall kom parterna överens om att förhören från tingsrätten bara skulle läsas upp.

Så blev det med sjökartedirektören Folke Hallbjörners vittnesmål. Rederiets advokat berättat om "väldiga muntrationer" i rättssalen under den högläsningen. Den som tilldelats sjökartedirektören Hallbjörners roll hade svårt att hålla sig för skratt när han gång på gång förklarade att han inte visste någonting om kartor eller sjökarteavdelningens praktiska rutiner.

Jag hade gärna följt hela rättegången om jag haft tid och råd. Men när det var dags för slutpläderingar kunde jag inte hålla mig hemma länge.

Arnljot och jag tog åter tåget till Stockholm. Jag vet inte om han såg oss, men verkets förre GD Lennart Johansson korsade vår väg på Centralen. Han var tillbaka på kommunikationsdepartementet som utredare. Vi fortsatte vår snabba promenad över bron till Riddarholmen och tog plats på en åhörarbänk i den magnifika rättssalen.

Staten slutpläderade först, helt befriat från nyheter. Min vän Arnljot och jag hade tydligen varit nyttiga igen, för vi låg fortfarande riktigt risigt till hos statens försvarare. Vi fick ta mycket stryk. Kritiken låg som vanligt på det personliga planet. Vi ansågs vara så personligt engagerade, att staten inte heller nu ville räkna oss som objektiva experter. Det kändes konstigt att här i hovrätten höra advokaten räkna upp alla utredningar som friat verket från mygel och mörkläggning. Ännu mer frustrerande var det att höra statens advokat läsa högt ur JK-utredningen och citera JK Ingvar Gullnäs uttalande om min karaktär och trovärdighet. Arnljot kritiserades av advokaten för att han berättat för JO vad han tyckte om advokatens tidigare påhopp på oss i tingsrätten.

På fredagen laddade vi med en ny semesterdag och ännu en resa till huvudstaden. Det var rederiets tur att slutplädera.

Det blev en dag att minnas – genombrottet! Vi hade stora förväntningar, och vi blev inte besvikna. Claes Palme och hans medhjälpare var i toppform. Planschen med alla viktiga bäringar fanns på plats. Den bars in i högtidlig procession och avtäcktes som en nyupptäckt ”Rembrandt”.

Rederiets advokat höll stor show och presenterade planschen som "hela processen i ett nötskal". Det var en fantastisk känsla att på plats i hovrätten få uppleva när verkligheten kom ikapp mygel och systematiska mörkläggning. Tsesisärendets svårfångade mysterium hade med ens blivit konkret för förvaret och de kunde på ett pedagogiskt och enkelt sätt förklara sjöfararnas ståndpunkt. Planschen visade att Tsesisgrundet ur deras horisont låg 25 m väster om farledgränsen, som i sin tur hade en marginal till sjökortets 10 m-kurva mot Käringklubben. Den 10 m-kurva som sjökarteavdelningen placerade grundet innanför genom manipulation. De sex presenterade bäringarna visade dessutom att Tsesisgrundet låg långt ut i farleden i alla sjökarteavdelningens presenterade kartbilagor. Och med samma metod fick hovrätten se att Tsesisgrundet låg fel, till och med i det nytryckta sjökortet.

Showen gick vidare. Advokaten spelade upp en scen. Palme kastade en pärm på golvet och ställde sig bakom och vid sidan av sitt bordhörn. Han gick mot pärmen, passerade bordskanten utan att vidröra den – fortsatte framåt, snubblade på pärmen och föll handlöst in i domarskranket.

Han ville illustrera att Tsesisgrundet – pärmen – var ett nytt och friliggande grund som sjöfararna inte hade haft en chans att se eller ens ana när de med marginal passerade 10 m-kurvan – bordet – vid Käringklubben.

Därefter punkterades ”punktmedelfelet”. Advokaten berättade att statens uppdiktade halmstrå om fel man måste räkna med i sjökortet var dåligt förankrat hos sjöfararna.

– Alla navigatörer ställer sig helt oförstående till detta punktmedelfel. Skall en befälhavare fråga en svensk lots det första han gör – hur har vi det med punktmedelfelet i dag? Sannolikt klättrar då lotsen i land, i tron att skepparen är berusad!

Sjökaptenen som var Palmes bisittare hade vässat både tunga och argumentation, och kritiken mot verket var hård. Han avslöjade den kartografiska bluffen där Sjöfartsverket fuskat till sig ett fördelaktigt läge på grundet genom att utnyttja skillnader mellan sjökort och verklighet. Sjökaptenen påpekade att Sjöfartsverket ännu inte svarat på varför grundet låg fel i det nya rättade sjökortet.

– Det går inte att skoja med avstånd på det här viset, avslutade han.

När hovrättsförhandlingarna var över och rederiets ombud redovisade sina anspråk och kostnader, hörde jag rättens ordförande med ett spontant leende säga:

– Jag tror staten får begära rättshjälp!?

Svea hovrätts dom i Tsesisrättegången kom den 30 juni. Jag hade semester och var ensam hemma med alla tre pojkarna. Christina jobbade och vi delade upp semesterdagarna för att få ledigheten att räcka så barnen kunde vara hemma från dagis nästan hela sommaren.

Advokat Palme ringde och gratulerade. Det var en stor dag. ”Vi” hade vunnit! Jag satt mig ner på hallgolvet. Var det verkligen sant!?

Hovrätten slog fast att grundstötningen inte berodde på felnavigering – lotsen och fartygsbefälet friades helt. Sjömätningsledningen skulle redan när sjömätningen utfördes 1969 ha rapporterat grundet till lotsplatschefen. Verket borde också ha jämfört mätningsresultaten med sjökortet när djupkartan var klar.

Det enda som irriterade advokaten var tolkningen av oljeskadelagen. Hovrätten hade gått på Sjöfartsverkets linje, att sjökortet inte var att betrakta som ett navigatoriskt hjälpmedel. Palme berättade att man från rederiets sida redan var inne på att överklaga den delen.

Känslorna svallade, tårarna rann och pojkarna blev förskräckta när jag kom ut i trädgården igen. Jag lyfte upp den minsta som nu var ett och ett halvt år och gömde mitt ansikte. Barnen var inte medvetna om vad som pågick, men ville för den skull inte sluta kramas.

Jag ringde Christina. Det skulle dröja till dagen därpå innan verkledningen den här gången kommenterat domen. Det blev den administrativa direktören Järmarks uppgift. Torrt konstaterade han att hovrätten hade resonerat annorlunda än staten och frågan om överklagande skulle tas upp i samråd med andra myndigheter.

Resten av dagen var telefonen blockerad av gratulanter och tidningar. Pressen utropade mig än en gång som segrare. Jag hade tappat räkningen för vilken gång i ordningen. Men jag hade lärt mig en del och var inte särskilt kaxig i kommentarerna. Jag förväntade mig ingen upprättelse.

Det skrevs många och långa artiklar på tidningarnas ledarsidor. Den kortaste och mest beska kommentaren till verkets bakslag fanns nog i Aftonbladet:

"Lotsen och befälet på Tsesis frias av Svea hovrätt, eftersom ett av Sjöfartsverket uppmätt grund inte införts på sjökortet. Det är dyrt med maktfullkomliga och oskickliga ämbetsmän."

(AB 2.7.81)

Personaltidningen kom med beskedet vi hoppats och väntat på. Tsesismålet var på väg till Högsta domstolen. Handläggaren Franson hade under sommaren haft fortlöpande kontakter med JK, som återigen gett verket klartecken. Men det beräknades ta ännu ett år innan HD skulle ta upp målet till prövning.

Jag tog upp golfen igen. Förhoppningen var att hela familjen skulle bli lika intresserade som jag, när jag var tio år. De två äldsta sönerna hade redan prövat på både fotboll och handboll och jag trodde nog de nu skulle orka bära sina egna klubbor. Det blev succé direkt och jag tog varje chans under hela hösten att ta igen lite av den tid jag kände att vi förlorat tillsammans.

Det hade nu gått fyra år sedan Tsesis grundstötning. Vi fick årets utgåva av Sjöfartverkets verksamhetsberättelse. Generaldirektören berörde kort Tsesisolyckan i förordet och konstaterade att allt inte var ljust. Tsesisdomarna hade lett till ”oönskad medieuppmärksamhet och interna

konflikter”. Utan att närmare precisera sig skrev Kaj Janérus lite kryptiskt att ”påfrestningarna hade gett erfarenheter för framtiden”. Frågan var förstås – vilka erfarenheter?

Samma dag ställdes den ryska ubåten U137 på grund i Karlskrona skärgård och vi fick några dramatiska dygn att tänka på annat.

Under hösten fick alla vi som kallats att vittna av rederiet och lotsen känna på isande kalla ”erfarenheter”. Jag var djupfryst. Cheferna tog omvägar eller vände tvärt i korridorerna för att slippa möta min blick. Arbetskamrater utanför specialdetaljen vågade inte prata med mig eller Christina. Risken att bli rapporterad var för stor. Hur illa det faktiskt var ställt fick vi klart för oss en dag när vi stötte ihop med en facklig ledamot i sektionsstyrelsen som också jobbade på sjökarteavdelningen.

– Jag vet inte om jag vågar hälsa på er. Det beror på vad vi är i för sällskap, sa hon generat och tittade sig omkring.

Den ängslan – eller feghet – som fanns var lätt att förstå. Det hade inte blivit lättare att jobba fackligt på sjökarteavdelningen.

Det drog ihop sig till lokala löneförhandlingar igen. Första veckan i november fick jag det i och för sig väntade beskedet av Anita att Sjöfartsverket inte ville höra talas om mitt namn när potten skulle fördelas. Men det förvånade henne faktiskt. Anita hade fått intrycket att GD Janérus inte gillade särbehandling av anställda i det avseendet. Jag nämnde då att jag hade tankar på att skriva till regeringen om saken och Anita lovade att hon skulle nämna det under ett möte med generaldirektören samma dag.

Senare på kvällen ringde Janérus hem till mig. Generaldirektören sa att han ville träffa mig – men att han var strängt upptagen. Han lovade återkomma, om en månad!

När månaden gått, var det stor firmafest på verket. Anita, lovade igen att påminna generaldirektören om min existens. Redan nästa dag tog verkschefen kontakt med mig och bad mig komma upp direkt.

Kaj Janérus gav mig ett mycket vänligt mottagande. Han bad mig sitta ner i besöksstolen. Själv hade han intagit en avslappnad ställning i läderfåtöljen bakom skrivbordet. Kavajen hängde på en stol bredvid. Han lyfte armarna och knäppte händerna bakom nacken.

Vi pratade först rent allmänt om väder och vind. Vi var båda golfintresserade. Generaldirektören berättade att han hade varit på verkschefskurs. Där diskuterades bl. a fallet "fången på fyren". Händelsen angavs som ett skräckexempel – i vilket avseende fick jag inte riktigt klart för mig – men jag upplevde att det var positivt och log med stigande förhoppning.

När grunden var lagd, ville verkschefen höra min version av Tsesisaffären. Han smådrack sitt kaffe med jämna mellanrum, och hällde upp nytt ur en ståltermos som stod mitt på skrivbordet. Atmosfären var avspänd och jag tog god tid på mig. Jag berättade om mig själv och gav verkschefen bakgrunden, fakta, toppstyrningen, myglet, relationerna och rädslan. Om hur vi som vittnat manövrerats ut och varför mina chefers prestige hade försatt verket i en omöjlig situation.

Generaldirektören frågade mig vad jag trodde om fortsättningen i Högsta domstolen? Jag berättade att rederiets advokater tagit in verkets försprång, genomskådat den karttekniska bluffen och tog för givet att Janérus hängt med så pass att han förstod det. Jag sa som jag trodde, utan pejl på de juridiska tolkningarna, att HD i vart fall inte skulle vända saken till det bättre för verket.

När nuläget och Tsesis var avklarade, kom vi fram till det viktigaste för mig - framtiden. Min målsättning var klar, jag ville kort och gott ha upprättelse. Det innebar att verket på något sett borde erkänna att jag behandlats fel. Att yrkesförbudet skulle hävas och att kartarkiven öppnades för mig igen. Jag ville ha mer jobb och kvalificerade arbetsuppgifter som låg i linje med min kompetens. Jag visste att det fanns projekt på sjökarteavdelningen som skulle passa mig och jag betonade att jag aldrig haft och inte tänkte skaffa mig ”samarbetsproblem” i jobbet.

Jag ville också att den lönemässiga särbehandlingen skulle upphöra och att min lön skulle justeras till normal nivå.

Generaldirektören nickade vänligt och gav mig det positiva intrycket att ingenting var omöjligt.

– Bara du lovar att inte springa utanför huset när du hittar nya fel. Kom till mig istället, men du får fan inte springa här för ofta, skämtade verkschefen.

Efter drygt två timmar avrundades samtalet. Då hade också Janérus lättat sina problem. Jag fick veta att det var stor skillnad att komma från den privata sektorn och bli beslutsfattare i en statlig byråkrati med alla genomreglerade anställnings- och arbetstidslagar.

Det var länge sedan jag känt så stora förhoppningar på att dödläget äntligen skulle brytas. Men jag tilläts inte drömma särskilt länge. Innan jag skulle gå, sa verkschefen någonting fick mig klarvaken igen.

– Men innan jag bestämmer någonting ska jag konsultera dina chefer.

Min dagbokskommentar 4 december 1981:

"Första 'snacket' med Kaj Janérus. Lovande trevare i drygt två timmar. Vill ha jobbet åter – maktkamp med Hallbjörner får GD att bekänna färg?"

Något besked hur det gått i "maktkampen" fick jag inte det året. Tiden rann iväg och 1982 började med oro i världen. Påven kritiserade militärjuntan i Polen och det såg ut som om Sovjet skulle gå in med trupper. Jag började jobba heltid igen efter ett par ovärderliga år med 6-timmarsdag. Allt blev dyrare och vi hade starka förhoppningar om att problemen skulle ordna upp sig på jobbet.

Sjökartedirektör Hallbjörner bestämde sig för att för första gången någonsin kalla alla på avdelningen till enskilda samtal. Det hade nu gått drygt tre år sedan vi senast talades vid, och jag såg fram emot ett nytt intressant möte. Men Arnljot och jag var av någon anledning undantagna. Sjökartedirektören ville inte träffa oss. Christina berättade efter sitt möte med kommendören att det varit kort och kyligt när Hallbjörner prickade av sina standardfrågor. Hon hade ändå vågat vara ärligt och sagt att hon inte hade fullt förtroende för ledningen. Sjökartedirektören hade svarat att han inte kunde påverka hennes arbetssituation.

En vecka senare, den 27 januari, satt jag hos generaldirektören igen, full av positiva förhoppningar om framtiden.

Men Kaj Janérus hade förlorat. Han hade i all fall gjort sitt val och Hallbjörner skulle förbli Sjöfartsverkets ”starke man”. Verkschefens attityd mot mig var totalt förändrad. Jag fick med en gång samma känsla som när jag öppnat mig för verksjuristen Franson, som därefter svek totalt.

Generaldirektören tog initiativet. Det fanns varken någon upprättelse eller uppgörelse i sikte. Generaldirektören sa att han "kollat" möjligheten att förändra min situation med Hallbjörner och andra chefer på sjökarteavdelningen.

– Jag trodde ni var fler, sa han plötsligt.

– Vadå fler? undrade jag

– Fler som var kritiska på sjökarteavdelningen. Men du har inget stöd, du är tämligen ensam.

– Ensam, hur...?

– Ja, det är inga som backar upp dina åsikter.

Kaj Janérus helomvändning slog ner helt oväntat. Sjöfartsverkets chef använde Hallbjörners personliga statistik från de enskilda samtalen med personalen. Jag påpekade att kommendören hade ett visst inflytande och att hans uppgifter kanske inte helt speglade verkligheten? För mig var det ganska självklart att personalen inte vågade säga vad de tyckte öga mot öga med honom. Alla visste vid det här laget vad det kunde kosta att halka med foten.

– Jag har ingen anledning att tro att dina chefer ljuger, sa verkschefen iskallt. Även om jag skulle vilja göra något för dig kan jag inte.

– Och jobbet? frågade jag uppgivet fortfarande ganska klubbad.

– Ja, jag kan ju inte ge dig dina gamla arbetsuppgifter tillbaka om det är det du tänker på?

– Och lönen?

– Även om jag skulle vilja… som sagt, kan jag inte. Du har helt enkelt för lite lön.

– För liten lön?

– Ja som det är här kan inte jag justera din lön. Jag kan som generaldirektör bara gå in då det gäller toppskiktet på verket.

Nu var hoppet ute. Jag påminde verkschefen om vad han hade sagt i en intervju när han besökte verket för första gången.

– Så du vill inte att vi ska vara ”som en stor familj” då?

– Det har jag aldrig sagt!

– Men det stod så i NT.

– Det var någon jävla rubriksättare som hittade på – det har jag aldrig sagt! sa generaldirektören irriterat.

– Jasså, suckade jag.

Det var ingen idé att stanna. Jag reste mig från besöksstolen. Då fick jag ett konkret förslag.

Det gick ut på att om jag teg och inte debatterade Tsesis eller andra förhållandena på verket under några år framöver, skulle min lön eventuellt kunna lyftas något. Verkschefen ville att jag skulle ta fjorton dagar på mig och fundera på förslaget.

Jag behövde ingen betänketid alls. Jag blev ganska upprörd. Jag vet inte om han förväntat sig det, men GD Kaj Janérus fick besked direkt. Verkschefen satt kvar i sin stol och knäppte händer bakom nacken igen. Jag sa uppriktigt och förmodligen lika rödrodnad i ansiktet som jag alltid blev, att jag inte tänkte tyna bort på specialdetaljen mot bakgrund av vad jag varit med om.

Efter de senaste årens många besvikelser trodde jag att jag lärt mig att ta ett nederlag. Den här gången var det svårt att komma över att jag än en gång gått i fällan. Jag hade öppnat mig helt, berättat allt och låtit mig utnyttjas för att därefter dumpas.

Helvetet fortsatte. Flera exempel skulle statueras. Verksledningens offensiv och kränkningar av oss som vittnat fortsatte redan samma dag. Generaldirektören och Hallbjörner tillsatte en särskild arbetsgrupp för att se över omfattningen och innehållet i Arnljots publikation "Svensk Lots". I arbetsgruppen ingick personer både utom och inom verket. Som ordförande tillsattes

lotsbefälhavaren i Vänern, som vittnat för verket i den pågående Tsesisrättegången. Arnljot som var ansvarig chef för publikationen, fick inte ens vara med, däremot en av hans underordnade!

Hallbjörner tog beslutet att specialdetaljen skulle omorganiseras. Några ”anmodades” söka sig bort till nya jobb på sjökarteavdelningen. Vi andra, som tillhörde den mer besvärliga skaran flyttades igen, den här gången utanför vår avdelning, till en egen korridor på tredje våningsplanet. Christina och jag reagerade inte längre. Maktutövningen kändes övermäktig. Det värkte i bröstet. Verksläkaren tyckte att jag varit för vaken och ordinerade sömntabletter.